

vil der ikke være nogen til at løse, og så står virksomhederne og mangler arbejdskraft. Så man kommer til at gøre sig selv en kolossal bjørnetjeneste ved at lave de G-dagsopstramninger.

Jeg har så slet ikke nævnt håndværksområdet, og der er det jo klart, at i øjeblikket, hvor der er højkonjunktur og mangel på håndværkere, kan regeringen være fristet til at lave opstramninger, men det kan jo hurtigt blive de tider igen, hvor der er for mange håndværkere, og hvor der er ledighed, og så kan G-dagsforslaget være med til at forværre udviklingen.

Det er klart, at når man kigger på sådan en finanslov samlet, så er der selvfølgelig også nogle ting, man savner, og det, vi fra Frihed 2000 mest savner, er, at finansministeren lægger sig i selen, når det gælder yderligere privatiseringer, når det gælder yderligere udliciteringer. Og specielt udliciteringerne ligger alt for underdrejet i statens regi.

De muligheder, det potentiale, som den ene rapport, den ene undersøgelse efter den anden har godtgjort der er til stede i staten, skal udnyttes, og vi forstår ikke, hvorfor finansministeren er så tilbageholdende. I betragtning af at man typisk kan indhente driftbesparelser på 30-35 pct. ved at udlicitere aktiviteter, er det os en gåde, at finansministeren ikke bruger det redskab langt kraftigere og langt hyppigere, end tilfældet er.

Der ligger veldokumenterede opgørelser, der viser, at i statens regi er udliciteringsarbejdet stort set gået i stå. Der er klassiske ting som trykkeriopgaver og lidt kørsel og lidt vagtvirksomhed, men når det gælder nye områder, er man gået i stå, til trods for at selskabet Finansministerium har udgivet glimrende publikationer, der oplister alle de områder, hvor udliciteringer er et velegnet redskab.

Så skulle finansministeren ombestemme sig i forhold til meldingen kl. 13.19 og få brug for Frihed 2000 for at gennemføre nogle af de forslag, som jeg her har rost og givet positiv karakter, ja, så ville man opleve, at vores anbefaling til nye ting, der burde være med, ikke er særlige, nye udgiftskrævende områder, men derimod at bidrage til udliciteringer, som kan være med til at forbedre statens finanser.

Finansministeren (Mogens Lykketoft):

Må jeg sige tak til alle ordførerne, tak for alle de velvillige bemærkninger, man måtte have gjort, og et ønske om, at flest muligt af Folketingets

partier og medlemmer kan være med til så meget som muligt af det, der skal gøres i processen frem til, at vi kan vedtage finanslovsforslaget for år 2001.

Jeg har selvfølgelig – ligesom hr. Jan Petersen – syntes, det var underholdende at se, hvor mange der har rost regeringens økonomiske politik i de her måneder, det synes jeg er en spændende udvikling, og man undrer jo på, hvor længe den kan holde, om det er meget mere end 3 uger, men man glæder sig selvfølgelig, så længe det varer.

Og så er det jo, som jeg også dvælede lidt ved ved fremlæggelsen af forslaget, at man spørger: Hvordan er det egentlig, at nogle af dem, der deltager i debatten i disse uger, kan komme til den forkerte konklusion, at hvis vi nu går med i den fælles valuta, så får vi mindre mulighed for at føre vores egen finanspolitik, vores egen økonomiske politik?

Der henvises jo meget ofte til den såkaldte stabilitetspagt, hvor man lægger nogle regler ind for, hvornår det skal have en konsekvens, at et land fører hul-i-kassen-politik i modsætning til de andre. Men det, som jeg har oplevet nu så mange gange ved diskussioner ude i landet at modstanderne af euroen fejltolker, er, at den straf, som euromekanismerne kan udløse, nogen sinde skulle kunne blive lige så hård som den straf, et lille land, der kører helt i egne takter uden tilknytning til en stor valuta og prøver at lave så stort et hul i kassen, vil få over renten af det internationale kapitalmarked.

Hele ræsonnementet fra modstandernes side omkring det her er efter min mening udtryk for, at man intet som helst har forstået af de sammenhænge, de lovmæssigheder, de risici, der under alle omstændigheder eksisterer, når man er en del af en international økonomi, og som vi lige præcis kan beskytte os imod og dermed få et større råderum for at føre den økonomiske politik, den finanspolitik, vi ønsker, inklusive en kickstart, hvis det er det, der er nødvendigt som i 1993.

Det er i øvrigt tankevækkende, at Tyskland, som lige præcis er det land i Europa, der har mest brug for det, nu har lavet deres egen kickstart. Så sådan noget kan altså godt lade sig gøre, også i eurozonen.

Jeg skal ikke gå ind i en lang diskussion om det her, men synes alligevel, det hører med i billedet. Vi kan føre vores egen finanspolitik, vi kan føre den med endnu større resultater af de